

ארנביים:

תפוצה:

הם בדרום-, מערב אירופה, חצי מאוכלוסית הארנביים העולמית נמצאת בצפון אמריקה ובהלקיים מאפריקה ומדרום במספר איים בארכיפלג היפני, בסומטרה, מזרח אסיה במסגרת ההחלפה האמריקנית הגדולה אמריקה. הארנביים הגיעו לדרום אמריקה.

סוגים:

- (Arvicanthis nesi) ארנב ננסי סוג ומין יחיד •
- (Bunolagus monticularis) סוג ומין יחיד ארנב הנחרות •
- (Nesolagus) סוג ארנב מפוספס •
- (Oryctolagus cuniculus) סוג ומין יחיד ארנבתון מצוי •
- (Pentalagus furnessi) סוג ומין יחיד ארנבתון בר •
- (Poelagus marjorita) סוג ומין יחיד ארנב אוגנדי •
- (Romerolagus diazi) סוג ומין יחיד ארנבתון געשי •
- (Sylvilagus) סוג ארנב כותנה •

תרבות:

ובהן המיתולוגית האצטקיית [דרוש מקור]הארנב מופיע בתורה, ובמספר מיתולוגיות הרפתקות אליס " מ עם הארנבים המפורטים בספרות נמניהם הארנב הלבן . והקוריאנית מספריה של ביאטראיקס ופייטר הארנב "גבעת ווטרשיפ' הארנביונים מ ", "בארץ הפלאות שהוא אחד הארנביים , של האחים וורנר ארנב בדיוני מפורסם אחר הוא באגס באני . פוטר האנושיים המוכרים ברחבי העולם .

הארנב מסמל גם שאגנות, הארנב בדרך כלל מסמל מהירות. במשל הצב והארנב.

גדרון מצוין

צבעו של הגדרון המצוי חום בהיר ועל גבו. הגדרוניים קטנה משפחת היא ציפור שיר קצרות, וגופו פחוס. כנפיו, קצר ומזדקן זנבו, פסים חומיים כהים יותר דומים. למרות גודלו (כ-10 ס"מ אורך, וכ-10 גרם משקל) שירתו של והנקבה הזכר הגדרון המצוי חזקה ומורכבת.

במשך כל השנה, בצפון הארץ הגדרון המצוי נפוץ באזורי חורש ים תיכוני. הזכר בונה כמה קינים בצורה כדוריית עם פתח מצד. הנקבה נכנסת לתוך הקן אחד, ומטילה בצבע ורוד-מנומר. הנקבה דוגרת לבדה. מתחם הביצים בוקעים גוזלים כשהם 4-5 ביצים בעלי פלומה אפורה ועיוורים. הזכר והנקבה מטפלים יחד בגוזלים עד לעזיבת הקן.

דָּרְבֵן מִצְוָה:

תַּדְבֵּר תַּגְזֹלָה:

תיאור כללי:

ובמקרים חריגים הוא יכול להגיע גם לאורך של אורך הדרבן הוא כ-60–70 סנטימטרים צבוי קצר, ואורך קווצי גבו כ-30. מטר ויתר. משקלו של זכר בוגר הוא כ-17 קילוגרמים סנטימטרים.

ארוכים גמישים וקווים, וקצרים, בצד גוף ועל גבו של הדרבן נמצאים שני סוגים קווציים וחדים. על צבוי הדרבן ישנה קווצים רחבים וחלולים. צבעו של הדרבן קווצי הזנב לבנים ומשמשים. קווצי הגב שלו הם שחורים וללבנים, עד שהחור הוא חום להרתעת אויב על ידי פריסתם ונגעו בהם ליצירת מראה גדול, רועש ומאיים. והם למשה שעירות שהפתחו לקווצים (בדומה לעל גוף הדרבן עשוויות קרטינן הקווצים המסתויים בקווצי הזנב הלבנים, ובצד תחתית גבו של הדרבן ישנו פס לבן). לקרון הקרנף משמש לו להגנה, צווארו יש פס לבן רחב. החוש המפורסם ביותר של הדרבן, חוש הרית כשיריה אדם, גם ממתק – ינוס בהזרה למאורתו. תוחלת החיים של הדרבן בטבע היא 12–14 שנים ועד 20 שנים בשבי.

החומר מהיה:

וחצי האי דרך עיראק ומצרים הים התיכון מטרקייה: הדרבן המצוי נפוץ באסיה אם כי האוכלוסייה בדרום הנגב דليلת, הדרבן נפוץ בכל רחבי ישראל. ועד היום עבר לפחות האוכלוסייה עולה בקרבת אזורים קלאיים. הדרבניים חיים בשטחים למדדי. צפיפות האוכלוסייה גבוהה בחולות, בישובי אדם, ביערות ובמדרונות ההם חיים לרוב בזוגות, ועם. פתוחים, בחולות, ביישובי אדם, ביערות ובמדרונות צאצאיהם שעוד לא בגרו. הדרבן חי במערכות מחיילות שאורכו יכול להגיע עד ל-17 מטרים ועמוק של עד 2.5 מטרים. זוג הדרבניים הופר את מחיילתו בהדרגה: תחילת את הפתוח, ובהמשך, מדי לילה, עד שמתකלה מחייבת ארוכה. בקצת המחייבת נמצא מעין "חדר" מורחב המשמש את ההורים ושני הצעאים. קצת המחייבת נמצא כמעט כמעט שני מטרים מתחת לפני האדמה ומשמש כմבודד מפני פגעי הסביבה (חומר או קור, גשם ורוח). במוצע (בין 0.5–2 קמ"ר, בהתאם לכמות המזון בדרך כלל, על כל קילומטר רבוע

הזמןינה, עונת השנה והמצב החברתי) הי זוג אחד של דרבנים עם צאצאיו, ולעתים, גם ואות נחלתו הוא דרבן רוק המחפש בת-זוג לחיים. הדרבן (בעיקר הזכר) טרייטורילי שני בני הזוג מטילים גללים באתר קבוע למרוחק עד כ-300. וגללים מסמן על ידי שtron מתרים מפתח המהילה.

פערות:

זמן הפעולות העיקרי של הדרבן הוא בלילה. בכל לילה, משעת השקיעה ועד עלות השחר, יוצא הזוג ממאורתו לחפש מזון. לרוב, הנקבה היא המובילה. אם יש גורים, הם מצטרפים לזוג הבוגרים והמשפחה כולה נעה ביחד כקביצה. בקיין, הלילה קצר מוגצל כולה לאיסוף מזון, ואילו בחורף מסתפק הדרבן בכ-7 שעות ליליות. בלילות של ירח מלא עדיין נמוכה היציאה מתחילה והיפOSH המזון מסתיים מוקדם מהרגע, כשהטמפרטורה וגשם צמחים, (וסתוונית כגון עירית) ובצלים שורשים, פקעות, הדרבניים אוכלים עשבים לעתים הדרבן אוכל גם מגידולי מטעים וגינות ירק, לנוכח הוא נמה עם. כגון תפוח אדמה המזיקים להקלאות. לדרבן חוש ריח מפותחת, דחף חפירה גבוהה וציפוריניים עבות וארכוכות אחורי שזיהה את המזון, חפר והגיע אליו (בעזרת שערות בין האצבועות. (טפרים המגروفות את הקרקע החוצה), רובי הדרבן ליד החפירה ואוכל את מזונו בעזרת שניינו ולשונו מהווסףת.

הצמחים אינם מספקים את, (באזורים שבהם הקרקע עניה בסידן (כגון ברמת הגולן צורכי הסידן של הדרבניים והם נאלצים להשלים צורך זה באמצעות אכילת עצמות. מסיבה זו אוכלים הדרבניים באזוריים אלו עצמות של בעלי חיים הפוזרות בשטח, אך גם עצמות בני אדם הקבורות בעומק לא רב.

במחקר שערך פרופ' צבי סבר נמצא שהדרבניים שכנים במשך היום במקומות הנמצאים מתחת לפני הקרקע (מחילה, מאורה, סבד צמחייה או מערה), ואחרי שקיעת השמש יוצאים לעבר האזור שבו יאכלו במשך הלילה. לפניה הזריחה מקפידיים הדרבניים לחזור אל מקום המחסה הקבוע, אלא אם התגלו על ידי טורף, שאו יברחו אל מחסה חלופי כדי שלא לגלות את מיקומו של המחסה הקבוע. זכר ללא בת זוג נוהג לשטט בחופשיות, כשהוא מהפש נקבה להקים עמה משפחה.

רבייה וצאאים:

והיימ בזוגות קבועים לאורך כל חייהם (במקרים מסוימים ניתן הדרבניים הם מונגמיים למוצא שתיהן נקבות במחילה אחת). במחקרו של צבי סבר נמצא שיחסו המין בין בני הזוג מתקיים כל השנה בקצב של 8-6 פעמים ביום, אך נקבת הדרבן פוריה רק במשך שתי תקופות בשנה, למשך לילה אחד או שניים. בשעת ההזדווגות הדרבן מסמר את קוציו כפי שהוא עשה בכל מצב של התרגשות. הזכר מציב את רגליו הקדמיות וחודר אל הנקבה עם איבר מין לאורך של כ-5 סנטימטרים. דרבן זכר שאינו מקיים יהשי מין בקצב [דרוש מקור] המשביר את רצון הנקבה זוכה למכת זב על אףו.

הקשר בין בני הזוג מtabטא, פרט להזדווגות, גם בתקורת ריח ומגע. הדרבנים מרבים ללקק זה את זה בעורף (שם השיער רך), בפנים ובבטן, להתכרבל יחד ולרבוץ צמודים. הדרבן הוא אחד מבעלי החיים המעתים שמקיימים יחס מיין גם למטרות שמירת הקשר ונראה שגם הדולפין הבונבו, הזוגי (בקוצחה זו נמצא גם האדם).

פעם או פעמיים בשנה, בדרך כלל באביב ובסתיו. משך נקבת הדרבן ממיליטה של נקבת הדרבן הוא כשלושה חודשים. לרוב נולדים שני גורים בכל המלטה, ההיריוון אך לעיתים נולדים יותר. הממלטות מתבצעות במחילות. נקבת הדרבן מיניקה את הגורים בעודה שוכבת על גחונה, באמצעות שתי הפטמות שעלו כתפייה, אחת על כל כתף. במקרה של המלטה שלישית, גורלו של השלישי, שהוא לרוב החלש יותר, נחרץ כמעט מראש: שני אחיו יהרגו אותו בנשיכות חזית שעה לאחר המלטה, כיון שאימם מסוגלת להיניק רק שניים. כל אחד מהגורים תופסצד אחד מגופה של הנקבה, ויונק רק ממו במלך שלושת חודשי היניקה.

הגורים נולדים מפותחים - בתחילת שערותיהם רכות, ולאחר כך מתקשים הקוצים במחירות ומשמשים להגנה. כבר בגיל 20 דקות הגורים הם בעלי כושר תנועה, עיניים פקוחות ודחף לשוטט סביר אзор המלטה. הגור מגיע לבגרות מינית כשהוא בן פחות משנה ומשקלו כ-10 קילוגרמים. ביום הראשון נתרים הגורים במאורה, כאשר הורייהם הוריהם יוצאים עם שקיעה לאכול על פני השטח. בהמשך מצטרפים הגורים להורייהם בחיפוש אחר מזון. בין בני- הזוג מתקיים שווון מלא בכל הנוגע לטיפול והגנה על הצאצאים.ذكر שותף פעיל בטיפול בצאצאים, והוא נמצא איתם מחצית מהזמן - הופעה יוצאת דופן אצל היונקים. כשהאחד הגורים בוכה, הוא הראשון שיירוץ אליו להרגיעו כאשר זוגתו יוצאת ללקט מזון - הוא ישאר לשומר עליהם.

בהתגיאו לגיל שמוונה חדשים, עוזב הגורذكر את הcken וויצא לחפש לעצמו בת-זוג לחיים. כלليلת, יוצאת הרוק הצער לצעדה של כשמונה קילומטרים, וכשהוא מוצא בת-זוג, הוא נשאראיתה בטריטוריה שללה. גורה נקבה עוזבת את בית ההורים כשhaija בת-עשרה חדשים עד שנתיים, ובוחרת לעצמה תחום מחייה חדש, הקרוב לאזור בו גדלה. בתחום מחייה זה יחלו להיכנס דרבנים רוקים, שמהם תבחר לה בן-זוג לחיים. הדרבנית (ולא הדרבןذكر) היא זו המהילה מי יהיה בן-זוגה. מרגע תחילת החיים המשפטיים, הזוג הצער אינם נפרד. הדרבן והדרבנית קופעים את ביתם במערה נטושה, או במחילה שהפרו.

אויבים:

גורוי. והנמרים האויבים הטבעיים של הדרבנים הבוגרים הם הזאים בארץ ישראל באזוריים אחרים בעולם חומדים את .ocabועים דרבנים טרפיים לרוב על ידי שועלים והטיגריסים בשרם גם האריות.

הטורפים הכלביים נשבכים את הדרבן באפו, פועליה הגורמת לו זעוזע מוח. לעומת זאת, הטורפים החתוליים סוטרים לדרבן באפו. הגנתו של הדרבן היא קוציו הקשים והארוכים - הדרבנות, אולם כאשר הוא הפוך על גבו הוא אינו מוגן עוד הויאל ובטנו נעדרת קוצים.

הדרבן הוא יוצר הששן, ולמרות האגדה הוא אינו משלח או יורה את דרבנותיו בשיטות דרך. כשהוא חש בסכנה, זוקף הדרבן את קוציו הקדמיים וכך הוא נראה גדול יותר מממדיו האמיתיים. במרקם קיצוניים יותר הוא מפתח את רודפיו בהסתערות פתאומית עליהם, כדי לאיים עליהם או כדי לתקוף את אפה השלווה קדימה בקוציו האחוריים הקצריים והעבים. רוב הטורפים תלויים בחוש הריח שלהם ולא יסתכו בפצעה העוללה להוביל גם לסייעוכים דלקתיים באפס. אז, מנצל הדרבן את ההלם הזמני של התוקף ונמלט דרוש [למארתו]. ידועים מקרים שבהם נמרים וטיגריסים מתו כתוצאה מתקפת דרבנים בכל פעם שהוא מטיל צואה הוא משתמש. על קוציו אין ארס. זה למעשה זיהום [מקור ברגע שעשורתו פוצעתו את אויביו הם [דרוש מקור]. בה וכך יוצר זיהום על שערתו.]

פולשים האויב העיקרי של הדרבן, זה שמייט עליו סכת כליה, הוא האדם. הצידים בלילה לתוך המחה של הדרבניים, ברכבי שטה, מצוידים בזרקורים ובכלבי הכלבים מתרירים את הדרבניים ואז, בעורת מקלות, מבירחים הצידים את הדרבניים. ציד שיצאו לחפש מזון מבין השיחים, דולקים אחריהם (הדרבן היה איטית), ומרוצחים את גולגולתם במכות אלה. בחלק מהמקרים, יורדים הצידים בדרבן בנשך חם. הדרבן הוא היה גדול וכאשר בשטח נעה משפחה שלווה, המונה ארבעה פרטימ, קל לצידים לזהות אותם ולהsslם. ישנו צידים החופרים לתוכם המאורות, שולפים את הדרבניים החוצה ואז הורגים אותם.

הדרבן נצד על ידי שבטים בדוים וערבים לבנוניים המשמשים בדם דרבנים טרי כתרופה אליל עממית נגד מחלת האסתמה או כתרופה לעקרות אצל נשים, וכן על ידי ההקלאים, הרואים בדרבן בעל-חיים מזיק, ועושים מאמצים להיפטר ממנו. הדרבן מזוק להקלאות מאחר שהוא מכرسم ירקות ופירות מתחת לפני הקרקע או מעלה, כמו גם צינורות פלסטיק. ביום, נשקפת לדרבניים החיים באזורי רביים בישראל סכת הכהדה של לדוגמה, אзор המאופיין, ממש, ובאזורים מסוימים הם כבר הוכחדו. במישור ההוף בבניה אורבני רצופה ובפעילות ציד אינטנסיבית, נותרו דרבנים רק בכיסים קטנים (azor נחל חדש) לעומת זאת, בשטחים טבעיים בגליל. ובכרמל מאוד. כך גם בחבל צור בלוא הכי צפיפות נמוכה (זוג - מצבם עדין טוב יחסית, ובנגב וירושלים ובהר יהודה על כל עד 2 קמ"ר, לעומת זאת זוג על כל שלישי קמ"ר בשטחים הקלאים) בגל דלות אחים (בעיקר גודלים), הפיטה האורבני אמצעי המלחיה הטבעיים. יחסית ליוניקים לא הסב נזקים משמעותיים לדרבנים, משום שאלה גילו בישראל

ולמדו להסתפק בתחוםי מלחיה מצומצמים, להתרנס ממזורי גמישות אקולוגית החקלאות בשולי השדות ואף לשכון בשולי הערים. לפיכך נראה כי אלמלא הצד המכובן, הייתה אוכלוסיית הדרבניים משגשגת בישראל.

אין הרכבה מדעית לגבי מספרם של הדרבניים בארץ, אך עם זאת ברור שמדובר אינו שפир. הוכחה נוספת לכך מספקים הצידים: צידי הדרבניים הגרים בתחילת המאה ה-21. נאלצים לנסוע לצורך הצייד עד ים המלח באזור הכרמל את ציד הדרבניים, אך ברור כי לא די בכך כדי להגן על קיומו אסורה רשות הטבע והגנים של בעל חיים זה בארץ.

חֲדָפּוֹת: בְּתִיבוֹן

מאפיינים:

הם אינם קרובים - העכברים משתייכים לסדרת , למורות דמיונם של החדפים לעכברים ניתנו להבחין ביניהם לפי העבודה שלמכרסמים ארבע אצבעות, בעוד . המכרסמים לחדפים המש.

מקור השם החף בצוירוף המיללים חד-אף, ואכן לבני משפחה זו אפים מהודדים, ובהതאם מצוין, והם משתמשים בריחות גם לתקשרות וכנראה גם לדחית טורפים. הויש ריח - וחסרי אף גם מפרוקי רגליים, החדפים, כפי שצולמה משם סדרתם, ניזונים בעיקר מחרקים קטנים. שיטות הציד שלהם מגוונות, וחלק אחרים, ולעיתים אף חוליתניים חוליות מהמיןנים אף צדים באמצעות ארס.

וניו זילנד אוסטרליה, החדפים נפוצים בכל גופי האדמה הגדולים פרט לגינאה החדשה. ניתן למצוא אותם בצפון הטרופי בדרום אמריקה.

משעריהם שיישנים מינים מסוימים של חדפים אשר מתרים את מקומם באמצעות גלי (בתדרים על-קוליים וקליטת ההד המוחזר מהסביבה (בדומה למיני עטלפים קויל).

חֶזְקִירָה בָּרָ:

חזרה הבר היא חזרה הגדולה ביותר בישראל. הוא יכול להגיע למשקל 150 ק"ג. חזרה הבר חיים בכל צפון הארץ ומרכז' במקומות שאין מושבים בגיפות ושהאפשר נמצא בהם מזון. הם אוכלים כמעט הכל: פירות, ירקות, פטריות, פקעות, חיות קטנות ואפילו פגרים, אך המעדן החביב עליהם ביותר הוא בלוטי אלון המלאים בחלבון.

חזרה הבר נחשב בעל חיים מזיק: כאשר עדר חזירים מגיע לגן ירק או למטע בננות, הם נוררים וחופרים באדמה וגורמים נזק רב. בעזרת החוטם הארווד שלו, נורר החזרה באדמה ובערמות אשפה, וכך הוא מוציא את מזונו. אולי בשל מנהג הנבירה באשפה זהה החזרה ליחס שלילי. לבני האדם נראה התפלשות בבוץ והנבירה בפסולת עם כל הראש כמשהו שלילי ומלילך אך חזרה הבר הם בעלי חיים נקיים: את הגללים שלהם מטילים החזירים במקום קבוע, ממש כמו חדר-שירותים, ולעולם לא ישכבו על הגללים שלהם, ולמרות שהם מתפלשים בבוץ הם נקיים למדי.

החזירים הזכרים הבוגרים חיים בבדיד, ואילו החזירות והגורים חיים בקבוצות קטנות, במשפחה משפחתי. לעיתים כמה משפחות חיות יחד ויוצרות עדר של שירותים פרטיים. החזירים פעילים בעיקר בשעות הלילה ומוקדם בבוקר, ואת שעות היום הם מעבירים במנוחה בצל הסבך, בוגמות קריירות שהם חופרים לעצם. זאת הסיבה שבדרך כלל נראה רק זכר להימצא אותם ולא אותן עצמן. החזירים נלחמים הרבה ביניהם, תוך שהם מנסים לזכור זה את זה בעזרת החטים הגדולים הנמצאים בצדיה הפה שלהם.

החזירים מעדיפים להתרחק מבני אדם. הם אינם תוקפים אנשים, אלא נמלטים מהם ב מהירות. רק כאשר החזר פצוע ואיינו יכול להימלט, הוא עלול לתקוף אדם המאים עליון.

באביב מליטה החזירה עד שמונה גורים, אחרי הריוון של ארבעה חודשים. הגורים נולדים בגומה חpora בקרקע, שם הם ממשיכים לגור עם אמם ימים אחדים. בגיל שבוע הם כבר מסוגלים לאכול מזון מוצק, אבל ממשיכים לינוק עוד שלושה חודשים. בזמן ההנקה, מאבדת חזירת הבר אחוזים ניכרים ממושך גופה. חזרה הבר מבוקשים מאוד לציד, אבל היום כבר יש פיקוח על הצידים, והחזירים מתרבים בלי קושי.

כוו (עופ):

הינשופיים-המשפחה ממושחת של עוף לילה דורס הוא סוג (Athene: שם מדעי) כוס מרחב תפוצתו בעולם כולל את כל היבשות פרט Surniinae. ואפריקה שמדרומה לסהרה אנטארקטיקה, לאוסטרליה.

הם נראים גדולים יותר מוגדים אך בגולן נוצחותיהם, גודל הינשופים הוא כגודל פרויה מנומר; הכנפיים והזנב שלהם חום - הממשי; צבעם של הינשופים מלבד זאת, כל . של הינשופים חזקות מאוד, קצירות ומכוסות בנוצחות רגליים. מחותפסים רgel של הינשוף מצויה בטרפים חזקים, כאשר שתי אצבעות של הרגל פונגו קדימה, נמצאות בחלק והשתים האחרות פונגו אחורה. ראשו של הינשוף גדול ורחב, ועיניו הקדמי של הראש (כמו אצל בני האדם. אך אצל עופות אחרים מסוגו, עיניים בחלק הקדמי הן תכונה נדירה), כאשר הן בולטות קדימה, ועל ידי כך מוקנות לינשוף יכולת שלהם להשתמש בקליטת צעוזעי פרצוף-הشمם, ראייה סטריאוסkopית. ככל דורסי הלילה צווארו של הינשוף ארוך וגמיש, דבר שמקנה לו יכולת . אויר והעברתם להלל האוזן אף יותר מחצי סיבוב ימינה ושמאליה, של עד 270 מעלות לסובב את ראשו בזווית. בנויגוד ליתר הינשופיים, מספר岷ינים של כוס פעילים גם בשעות היום, אך הם לרוב נמנעים מהחומר בשעות הצהרים ומנהלים את מרבית פעילותם הציג שלהם בשעות מזונו העיקרי של הינשוף בקייז. הדמדומים ובחורף הוא ניזון גם מעופות קטנים וצפרדעים זוחלים, עקרבים, גדולים הוא חרקים ועכברים ממנו ויונקים קטנים כחדרפים.

במיתולוגיה ובמקרא:

לאלת, ובוקר באתונה, נובע משיווכו ביון העתיקה Athene, שמו הלועזי של הינשוף במיתולוגיה היוונית, אתנה מתוארת רבות עם ינשוף . אתנה - החוכמה מקובלתה, אשר הועתק גם ביצוגה של מינרווה (Minerva), (Glaucus) המכונה גלאוקוס ולדריכות בזכות יכולתם של גלאוקוס נתפס כסמל מייצג לחוכמה. במיתולוגיה הרומית הינשופיים לראות בחשכה ועובדת היוצרים ערים ופעילים בשעות הלילה. מסיבה זו נעשו בהם הוא מופיע, והוטבעו על מטבעות אתונה, דמיות ממושחת הינשופיים לסמלה המדעת בדרך כלל.

מלכilio

אורניים: אוננסים:

זעיר של ציפור הוא מין **Regulus regulus** (מדעי) מלכilioן אורנים זהוב = ציציתו הזהובה נתנה לו את שמו האנגלי. במשפחה הסבכאים מלכilioן מהסוג Shir לאורך תחום האירופאי. הוגדרו לו מספר רב של תת-מינים והוא נחשב למלך העופות בפולקלור (ציצית באירים הקנריים ישותה שנייה). ואיני מיקרונסיה האיים הקנריים, תפוצה רחבה ביותר, הכוללת את אירואסיה Regulus teneriffae מאזרוי הרבייה שלהם בצפון ובמזרחה לאזרוי חורף שנמצאים באзорים דרוםניים יותר מלכilioני גודדים בארץ הוא חורף נדייר יחסית, ונצפה בדרך כלל בהר. וחוורשות גינותו, וחיו ביערות אורנים ניזון מחרקים הרצל בירושלים וייר ביריה ליד צפת. בתחום תפוצתו התרחב לארץ ישראל רק לאחרונה.

הוא אוכל

עכביים כנימות עליה, קופזניים, מפרוקי-רגליים.

הכללים, בתחום תפוצתו נרחב ביותר כפי שהוזכר להלן, ומתרחק אזרים רבים ושוניים באירואסיה ונורווגיה סין, איסלנד, ישראל, ירדן, מרוקו, סיביר, סחליין, את יפן.

עורב קצר – הונד זונב –

זונב –
וונד –

מאפיינים:

צבעו שחור ואורך גופו 44–55 ס"מ. אורך כנפו כ-45 ס"מ ומשקלנו 350–550 גרם.
מקורו מגושם יחסית וזונבו קצר.

בעולם הוא נפוץ. והוא חי באזורי מדבריים מוצא העורב קצר-זונב הוא אטיביפה
הוא מופיע במדבר בישראל. וכן סודאן, צפון אפריקה, במצרים התיכון
כפי הנראה הימים בנאות מדבר יהודה הם הגורם המגביל את . ובקע הערבה יהודה
תפוצתו של עורב קצר-זונב במדבר יהודה. ככלומר, העורב מתרכז בעיקר ליד נאות מדבר
שבhem מקורות מים.

אחרים, מגרעינים שהוא מוצא ומפרקי רגליים העורב קצר-זונב נזון מחרקים
נאכלים פירות. מעל גמלים ומASHFT adam. הוא נצפה אוכל טפילים, בוצואת מעלי גירה
בשמחה כאשר הם זמינים.

נצפה מknן גם על עצים ומTEL 2 – העורב קצר-זונב מknן על מדפי סלע וצוקים. בסומליה
4 ביצים.

כדי לפצחן, ובכך נמנה עם אחד ממיini הוקרים מצאו כי מין זה משליך אבניים על ביציהם העופות היחידים המשמשים בכלים.

אבי הנגב:

מאפיינים:

గבו של צבי הנגב צבוע בחום בהיר המזכיר את קרינית השמש ומונע קליטת חום, והוא מזוהה גם על פי צבע פס הצד החום כהה, המזכיר מעבר בין הגב הכהה לבטן הבירה. חלקה העליון של רגלו הקדמית צבוע לבן, אין כתם על אפו וקרניו עבות ומעוקלות. ובזכות שטח הפנים של, זגבו הארוך ושטח הפנים של אוזניו גדול יותר מאשר משל צבי מצרי אוזניו כלפי הדם שבhem השופים לשביבה החיצונית, וכאשר טמפרטורת הדם גבוהה מטמפרטורת הסביבה, נפלט חום לשביבה והגוף מתקרר.

אזור תפוצה:

הocabאים חיים בעדרים. צבי הנגב היה מצוי בעבר באזוריים שונים: בדרום ישראל השחוניים של (צפון במדבריות, בירדן, הדרומי, בסיני והנגב عمק הארץ יהודה) אחת התכונות המייחדות אותו, היא העובדה שהוא יכול להסתגל לשתייה. אפריקה זאת משומש שהוא מפיק את המים הנחוצים לו מנזוליהם. במדבריות ללא צורך לשותות מים שאותם הוא נוהג לאכול. משום כך הוא היה נפוץ כל כך באזוריים המצויים בעלי השיטה מדבריים.

ישראל:

והאוכלוסייה הקיימת צבי הנגב ככל הנראה לא התקיים בארץ ישראל לפני ההולוקן מחלקים מהנגב וסיני, מייצגת שרידי נדידה מצפון אפריקה שדקה את הצבי המצוי אוכלוסייה צבאי הנגב בישראל מתרcentsים. [2] החל מלפני כ-10,000 שנה האוכלוסייה בנגב של המאה ה-20 וה-70 הדרומי. בשנות ה-60 והנגב באזורי הארץ לא מבוקר, אך מאז אכיפת "חוק הגנת חיות כמעט והושמדה לחלוטין בשל ציד הרבר" נבלמה התופעה וניכרת התאוששות הדרגתית במספר הפרטים הנצפים.

ספרת פרטימס כדי להעריך את שנים האחרונות מקיימת מדי שנה רשות הטבע והגנים מצבה של אוכלוסיית הצבאים ולבחן את מגמות השינוי. הספרה נערכת לקראת סוף הספורים בגין שבסביבתם יש גם באזרחי מקורות המים ובמיוחד בנחלים חדש אוקטובר הספרה מנשה לסוג את הצבאים הנצפים לזכרים, נקבות וצעיריהם. שטחי מרעה נרשם شيئا במספר הצבאים שנספרו. להלן תוצאות הספרה של השנים 2013 בسنة האחרונות.

סימbioזה עם עץ השיטה:

בקשרים עץ השיטה ידוע. לעץ השיטה צבי הנגב קשור בקשר הדוק סימביוטי הסימביוטיים שיש בין ובין בעלי חיים שונים. קשר זה קיים גם בין צבי הנגב. נהוג צבי הנגב להסתמך בצליו של עץ השיטה בשעות החמות, והוא ניזון בעונת הקיץ הדרושא לקיוםו. בעיקר מעלי ופירותיו. כאמור, מזון זה מספק לו גם את כמות המים המצוויים בפרי. הצבי האוכל את פירותיו של עץ השיטה לווער רק חלק מן הזרעים שלו מבלוי להיפגע, ונפלטים החוצה הזורעים שלא נלעסו, עוברים דרך מערכת העיכול בדרך זו מפיזצ' את זרעי השיטה. מחקרים גילו כי זרעים אלה נבטו. עם הגלים בהצלחה רבה יותר מאשר זרעים שלא עברו דרך מערכת העיכול של הצבי. הסתבר כי הקליפה הקשה של זרעי השיטה מתרככת במערכת העיכול של הצבי. ריכוך הקליפה מגדיל את הסיכוי שהזרעים ינבטו. נתגלה גם כי חומרי העיכול בקיות הצבי ממייתים את זרלי חיפושיות הזרעונית, המפתחים בתוך הזרעים ופוגעים בהם.

Guy Haimovitch ©

קוץן (יונגן):

מאפיינים:

של הקוץן קצר ולעיטים ניתן להבחין צבבו. ובאמריקה הצפונית באפריקה, מיני הקוץן נפוצים באסיה בקוצנים שאיבדו את זנבה לאחר שעברו מאבק עם קוצן או מכרסם אחר. חלק משערות הגב של הקוץןראשו של הקוץן מוחדר בקצתו. התקשו לכדי קוצנים המתפקדים בדומה לקוציו של קיפוד.

לקוץן יש יכולות ריפוי מיוחדות כמו הצמחת איברים שנתקטו כמעט ללא צלקות.

הкוצנים שוהים במחילות טבעיות ביןות לסלעים בזמן שאיןם. וחלזונות חרקיים, קוצנים ניזונים מזורעים פעילים. משך החיים של הקוץן בטבע הוא פחות משנה בדרך כלל, אם כי יש המאריכים חיים.

הריוון הנקבות נמשך כ-40 יום. בין אחד לארכעה. ובאביב כל השנה, אך בעיקר בקריץ הקוץן מתרבה גורמים נולדים בהמלצות. נקבות מסוגלות להמליץ מספר פעמים בשנה. הקוץן הנולד Nachshon לעוזב-קן הוא בעל פרווה קצרה ועיניו נפתחות במהרה [3], (בניגוד לרוב העכברים שהם חובשי-קן).

הנפוץ במדבר הנפוץ באזורי סלעים בכל הארץ, וקוץן זהוב מצוי: נפוצים שני מיני קוץן בישראל שני המינים פעילי לילה בדרך כלל, אולם באזורי בהם חופפים שטחי. ואזורי סלעים בגב יהודה מהחיה שלהם, פעיל הקוץן המצוי בשעות הלילה והקוץן הזהוב בשעות היום. עם הרחיקת הקוץן המצוי מבית הגידול הטבעי מרחיב הקוץן הזהוב את שעוט פעילותו גם לשעות הלילה.

מדוענים סבורים כי הקוץן קרוב יותר לתת, (Murinae) למרות קווי דמיון לתת משפחת העכברים משפחת הגרביבים.

יש מדיניות מערבית המגדלים קוצנים כחיות מחמד אקווטיות, בעיקר מינים שמוקרים מאפריקה. גידולם מצרי סביבה חמה, ובמידת האפשר יש להחזקם בקבוצה ולא כבודדים, מטבח היהם חברותיות.

הקוץן חי בין סלעים, כדי לקבל הגנה מטורפים אחרים. הוא אוכל בעיקר חלזונות, ועל כן ניתן להזנות את ביתו של הקוץן על ידי קונכיות רבות ריקות הנמצאות בפתחי המערות שלהם.

© Narinsky

קייפודים: לטפטחים

מאפיינים:

קטנה. לבני גודלים של הקייפודים נע בין גודלו של עכבר לגודלה של ארנבת הקדמויות גדולות במספר מינימום, אך בינוינהות בגודלן. השיניים ואוזניים המשפחה עיניות חדים, ולהם יכולת לMINI הקייפודים האמיתיים קוצים. לא בדומה לחדרפים "התכדרות" בשעת סכנה, המגנה על החלקים הפגיעים בגופם. קייפודים אלו יכולים טבעתי שעווטף את גופם ומגמיש אותו. הולדות נולדים עם "להתכרך" הודות לשיריר בגיל שבועיים הקיפוד הצער מתחילה לראותו, קוצים רכים בצעע לבן ולא יכולת ראייה ובגיל חדש וחצי מפתח קוצים קשייה. הקייפודים השעיריים הם חסרי קוצים, אך בשעת סכנה מדיפים ריח חזק ומרתקע.

הקייפודים חיים תחת בולי עץ או במאורות שם חופרים בעצמם. הם ניזונים מגזון רחב הקייפודים חסינים. ופירות שורשים, פגרים, זוחלים, של מזונות, הכלול חסרי חוליות נחשים שונים הקיימים בטבע, ביניהם ארס לרעלניות.

מספר מינים מקיימים תרדמת חורף, הקייפודים האמיתיים פעילים רק בשעות הלילה הטורטורמיים, ככלומר מורדים את טמפרטורת גופם בשעת מנוחה, אך בעיקרם הם הקייפודים השעיריים פעילים אף בשעות היום. הקייפודים מנהלים את בעלי דם הם חיים על פני האדמה, אך נתנו לראותם מטפסים ושותים בהצלחה יתרה.

ב מרבית המינים, זהו. (הקייפודים מסוגלים להתרבות פעמיים בשנה (שתי עונות רבייה הזמן היחיד בו הפריטים המבוגרים מנהלים התנהלות חברותית, כאשר ביתר הזמן הם כSSH שנים יוצרים מוליטריים. תוחלת חייו של קיפוד בטבע היא כשתיים ושביעי בממוצע (שכן אז הוא מוגן מפני סכנות שונות).

מבין היונקים החיים בימינו, בני משפחה זו הם הדומים ביותר ליונקים בעוד שאבותיהם, של משפחה זו מוכרים רק החל מתקופת האוקן מאובנים. הקדומים ידועים מתקופת הקרטיקון "Adapisoricidae" הקדמוניים אוכלי החרקים. היה מראשוני הקייפודים של הקנוזואיקון האמפלינוס.

וקיפוד מצוי קיפוד מדובר, קיפוד חולות מצוי: נפוצים המינים בישראל.

משקלו עד 1.4 ק"ג (Echinosorex gymnura) הגדל בקיופודים הוא קיפוד החולדה
ששוקל עד 60 גרם (Hylomys suillus) ק"ג. הקטן ביותר הוא קיפוד שער קצר-זנב.

